

2.2.4. I art. 5 angives måden, hvorpå samtykke og tilladelse til udlevering efter den forenklede procedure gives. Om den anmodede stat gælder, at tilladelse gives i overensstemmelse med de nationale procedurer. For den anholdte persons samtykke gælder særlige regler i art. 6-7.

Art. 6 pålægger den medlemsstat, i hvilken anholdelsen med henblik på udlevering har fundet sted, at oplyse den anholdte person om den foreliggende begæring og om muligheden for at give samtykke til udlevering efter den forenklede procedure. Oplysningerne skal gives i forbindelse med anholdelsen eller umiddelbart herefter.

Den anholdtes samtykke – og eventuelt tillige udtrykkelige afkald på anvendelse af specialitetsreglen, jf. konventionens art. 9 og pkt. 2.2.6. nedenfor – skal efter art. 7, stk. 1, gives over for de kompetente retsmyndigheder i den anmodede stat i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning. Det skal i den forbindelse sikres, at samtykket indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet udtryk herfor frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den berørte person ret til at lade sig rådgive, jf. art. 7, stk. 2 og 3. At samtykket kræves afgivet i form af et indenretligt, informeret samtykke, skyldes hensynet til retssikkerheden. Samtykket er således grundlaget for udleveringen, og det skal derfor sikres, at det afgives frivilligt og under betryggende former.

Efter art. 7, stk. 4, kan samtykke og afkald på anvendelse af specialitetsreglen som udgangspunkt ikke tilbagekaldes. Tanken bag denne ordning er, at en person, der i tilknytning til anholdelsen har meddelt sit samtykke til udlevering, ikke umiddelbart før overgivelsen til det begærende land skal kunne tilbagekalde dette samtykke og herefter begære sig løsladt under henvisning til, at fristen for fremsættelse af en formel udleveringsbegæring efter art. 16 i 1957-konventionen er overskredet. Sidstnævnte bestemmelse foreskriver således i stk. 4, at en foreløbig fængsling ikke må strække sig ud over 40 dage, regnet fra anholdelsesdagen.

Art. 7, stk. 4, åbner imidlertid mulighed for at tage forbehold, således at samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes efter nationale regler. For at undgå, at tilbagekaldelsen af samtykket i så fald berører gennemførelsen af udleveringsproceduren efter de almindelige regler, fastsættes det samtidig i stk. 4, at den periode, der forløber mellem meddelelsen om samtykke og meddelelsen om tilbagekaldelse heraf, ikke medregnes ved beregningen af de frister, der efter 1957-konventionens art. 16, stk. 4, gælder for fremsættelse af en formel udleveringsbegæring. Det indebærer med

andre ord, at den begærende stat, hvis den berørte person tilbagekalder sit samtykke, råder over lige så mange dage til at indgive en formel udleveringsbegæring, som staten havde, da der blev meddelt samtykke til udlevering, og hvor staten således afbrød udarbejdelsen af de dokumenter, der kræves i henhold til 1957-konventionen.

Der er ikke i den nordiske udleveringslov fastsat regler om samtykkets uigenkaldelighed. Tilbagekaldelse af et indenretligt samtykke til udlevering må efter denne lovs § 13, stk. 2, og motiverne hertil formentlig indebære, at spørgsmålet om udlevering i stedet behandles efter de almindelige regler. Der henvises herved til Folketingstidende 1958-59, Tillæg A, sp. 1803. Den berørte person kan næppe heller på andet grundlag antages at være afskåret fra at tilbagekalde et samtykke til udlevering og et eventuelt afkald på anvendelse af specialitetsreglen, uanset om samtykket og afkaldet er afgivet under betryggende former. Udleveres personen umiddelbart efter samtykkets indenretlige meddelelse, vil spørgsmålet om samtykkes uigenkaldelighed næppe opstå i praksis. Den nordiske ordning har således ikke givet anledning til problemer i sådanne tilfælde.

Skal den pågældende inden overførslen straffølges eller afsone en frihedsstraf i Danmark for en anden forbrydelse end den, der er begæret udlevering for, jf. konventionens art. 11, stk. 4, og pkt. 2.2.8. nedenfor, kan grundlaget for samtykket være ændret på det tidspunkt, hvor udleveringen herefter skal iværksættes. At fastholde den pågældende på et indenretligt samtykke under sådanne omstændigheder, kan være betænkeligt. Justitsministeriet finder det på denne baggrund rigtigst, at Danmark i forbindelse med ratifikationen af konventionen afgiver erklæring om, at samtykke til udlevering og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes i henhold til nationale regler.

2.2.5. Efter art. 8 skal den anmodede stat omgående meddele den berørte persons samtykke til den begærende stat. Senest 10 dage efter anholdelsen skal den begærende stat i øvrigt underrettes om, hvorvidt den pågældende har meddelt samtykke. Den korte tidsfrist skal ses som led i bestræbelserne på at forkorte sagsbehandlingstiden mest muligt. Fristen har i øvrigt sammenhæng med konventionens art. 10 og 11, hvorefter der fra anholdelsestidspunktet til det tidspunkt, hvor personen er overgivet i den begærende stats varetægt, som udgangspunkt ikke må forløbe mere end 50 dage. I tilfælde, hvor der ikke inden for 10-dages fristen er meddelt samtykke, indebærer bestemmelsen tillige, at den begærende stat får lejlighed til at fremsende en formel udleveringsbegæring i